

ninger, der vidne om hans nøje Kendskab til Skolesagen, og han fremdrog det meste af, hvad jeg ellers vilde have sagt. Jeg skal dog paa ny minde om, hvad det ærede Medlem allerede har mindet om, at i de Lande, hvor denne Sag er bragt videst frem, har man overalt villet undgaa at gøre det til en Statssag, og jeg er enig i, at det ikke bør være en Statssag. Det vil nemlig vistnok gøre Sagen Skade. Jeg kan ganske vist berolige det ærede Medlem med Hensyn til hans Frygt for, at Ministeriet, hvis det blev en Statssag, skulde foreskrive Spisesedlen, eller hvad det nu var, han var bange for, det vil Ministeriet sikkert ikke indlade sig paa. Men hvis det bliver en Statssag, vil den private Godgørelighed sikkert tabe sin Interesse for Sagen, og det hele bliver langt dyrere, end hvis det ordnes, som det ærede Medlem tænkte sig, at det i det hele taget skal være en privat Sag, men Kommunen træde til, hvor det behøvedes. Inden jeg gaar nærmere ind paa Sagen, vil jeg dog tillade mig at gøre opmærksom paa, at man maa huske paa, at det ikke blot er de fattige Børn, der maa tænkes paa. Efter at vi efterhaanden her i Landet have faaet en samlet Skoletid, tror jeg, at de fleste Forældre, der have Børn i Skole, ville indrømme, at det er uheldigt, at der ikke i Skolerne findes Spisesale, men at Børnene maa spise deres Mad i alskens Vejre paa Skolepladserne, hvor de i det højeste kunne faa et Glas Vand til. Jeg tror, at de Forældre, der have deres Børn gaaende i Skoler, hvor man har tænkt paa at indrette en Spisesal, hvor Børnene kunne faa et Glas varm Mælk, ville skønne paa det som en Velgerning for Børnene. Skulle vi føre denne Sag fuldt igennem, maa vi komme til, hvad der tilstræbes og til Dels er opnaaet i Frankrig, saaledes som det ærede Medlem for Københavns Amts 3dje Valgkreds oplyste, at der til enhver Skole, enten det nu er en Folkeskole eller en højere Undervisningsanstalt, hører en Spisesal, hvor Børnene kunne faa deres Frokost, men i saa Fald gaar Sagen meget langt frem, og den vil medføre meget store Bekostninger, hvis den skal realiseres helt. Jeg indrømmer selvfølgelig, at der er en himmelvid Forskel mellem de Børn, som kunne tage en god Pakke Mad med i Skolen og dem, der maaske ikke have faaet noget at spise hjemme og heller ikke have noget med i Skolen; de sidste maa man have Medlidenhed med. Jeg har derfor stor Sympati for denne Sag og haaber, at den maa kunne føres videre frem, men

jeg tror, at den Vej, man skal gaa, maa være den, som det ærede Medlem for Københavns Amts 3dje Valgkreds henlede Opmærksomheden paa. Ved de Skoler, hvor det kan gøres, maa man indrette Skolekøkkener, deri er jeg enig med det ærede Medlem; men jeg maa raade det ærede Medlem til at gaa gradvis frem; det er nemlig den lykkeligste Vej. Vi maa i det hele taget komme til, at der til vor Folkeskole, særlig vor Almueskole, knyttes noget mere, saaledes at der blandt andet læres noget Husfid, og saare ønskeligt vilde det være, at i alt Fald Pigebørnene kunde lære noget Husholdning og opdrages lidt ved Skolekøkkener. Det maa være det Ideal, der foresvæver os; men vi maa være forsigtige, ikke tage for meget paa en Gang. Naar man i Tyskland, som det ærede Medlem oplyste, har indrettet Skolekøkkener, kommer det af sig selv, at man ogsaa giver Børnene Mad at spise. Naar der dernæst er Tale om Udgifterne, er jeg fremdeles enig med det ærede Medlem, det maa i første Linie være Forældrenes Sag at dække dem. De Forældre, der kunne betale, hvad det koster, skulde betale det; men naar Forældrene ikke kunne det og godtgøre, at de ikke kunne det, da skal Kommunen træde til. Det er den Vej, jeg mener, man maa gaa, hvis man lidt efter lidt vil frem, men den Vej, som Forslagsstillerne ville gaa, er ufremkommelig. For det første skal jeg gøre opmærksom paa, at naar der staa, at ethvert Barn i den offentlige Friskole skal have Adgang til at faa et Maaltid varm og kraftig Mad hver Skoledag i 4 Maaneder, saa passer det Udtryk „Friskole“ vel paa de store Byer, hvor man har en Forskel mellem Betalings- og Friskoler, men det er et Spørgsmaal, om det uden videre kan overføres paa Almueskolen paa Landet, og skulde det overføres der, kom vi altsaa til, at der skulde drages Omsorg for, at ethvert Barn i Almueskolen fik et godt Maaltid varm og kraftig Mad. Saa staa der i § 2, at Børn af ubemidlede Forældre skulde have Maden udleveret vederlagsfrit. Jeg tror nu ikke, at man behøver at kende overmaade meget til Forholdene paa Landet for at kunne sige, at det er en Bestemmelse, som sikkert mange Steder af mange Folk vilde blive misbrugt, idet Forældre, der ikke behøve Understøttelse, ville benytte Lejligheden til vederlagsfrit at skaffe deres Børn Mad. Naar det derefter i § 4 hedder, at Halvdelen af Udgifterne ved Bispisingen skal dækkes af Statskassen, maa jeg rigtignok sige, at